

Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.01.1965, sp. zn. 6 Co 20/65, ECLI:CZ:KSHK:1965:6.CO.20.1965.1

Číslo: 28/1965

Právní věta: Pojem uživatel nemovitostí podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), nelze ztotožňovat s pojmem uživatele bytových či nebytových místností podle třetí části obč. zák. č. 40/1964 Sb. K výkladu §§ 206 odst. 2, 212 o.s.ř.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 27.01.1965

Spisová značka: 6 Co 20/65

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 135/1961 Sb. § 23 99/1963 Sb. § 206
§ 212

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 28/1965 sb. rozh.

Pojem „uživatel nemovitosti“ podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), nelze ztotožňovat s pojmem uživatele bytových či nebytových místností podle třetí části obč. zák. č. 40/1964 Sb.

K výkladu §§ 206 odst. 2, 212 o. s. ř.

(Rozhodnutí krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. ledna 1965, [6 Co 20/65](#).)

Okresní soud v Ústí nad Orlicí vyslovil povinnost žalovaného podniku státního obchodu Pramen k náhradě škody, vycházející ze stanoviska, že žalovaný je uživatelem nemovitosti a že je tedy odpovědný podle § 23 zákona č. 135/1961 Sb. za škodu, vzniklou žalobkyni neposypáním chodníku. Žaloby proti spoluobžalované Domovní správě zamítl.

V odvolání do tohoto rozsudku uplatňoval žalovaný podnik státního obchodu Pramen, že si soud nesprávně vyložil pojem uživatele, jak je uveden v § 23 zák. č. 135/1961 Sb., a že proto dospěl k nesprávnému závěru o odpovědnosti žalovaného podniku.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Odvolatel správně poukazuje na to, že žalovaný podnik Pramen jako uživatel prodejny nemohl být odpovědný za škodu vzniklou neplněním povinnosti, kterou měla Domovní správa, která se odpovědnosti nemohla zbavit ani tím, kdyby pověřila plněním určitých povinností nájemníky domu, a že okresní soud si nesprávně vykládá pojem uživatele, protože by jinak musel za uživatele považovat i ostatní nájemníky domu. Pojem „uživatel nemovitosti“ v § 23 zák. č. 135/1961 Sb. není možno ztotožňovat s pojmem uživatele bytových či nebytových místností podle třetí části obč. zák. č. 40/1964 Sb. I dřívější občanský zákon rozlišoval uživatele nemovitosti od uživatele domu (§ 177 obč. zák. č. 140/1950 Sb.). Jestliže tedy okresní soud zjistil, že žalovaný podnik Pramen uzavřel s Domovní správou nájemní smlouvu, že tedy je jen uživatelem místností, není možné Prameni ukládat odpovědnost podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb. jako uživateli nemovitosti. O kdyby povinností sypat chodník pověřila Domovní správa jako správce nemovitosti uživatele místností v domě čp. 163, nezbavila by se tím odpovědnosti podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb. vůči třetím osobám, které utrpěly úraz následkem nesplnění této povinnosti. Protože podnik státního obchodu Pramen z důvodů shora uvedeného nemohl být odpovědný podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb., není právně významné ani zjištění soudu, že tento podnik vydal pokyn k čištění chodníku, ani že jeho zaměstnanci chodníky čistili a posypávali. Rozhodné je zjištění důvodnosti nároku, zda chodník byl posypán řádně, aby byla zajištěna bezpečnost chůze.

Proti druhému žalovanému okresní soud žalobu zamítl jen z právního důvodu, že totiž tento žalovaný není odpovědný, když celou odpovědnost soud přiznal pramenu. V daném případě se sice žalobkyně proti zamítavé části rozsudku neodvolala, protože výrokem soudu byl její nárok na odškodnění uspokojen, přesto však zamítavý výrok rozsudku nemůže nabýt právní moci. Podle § 212 o. s. ř. je soud povinen přezkoumat rozsudek v celém rozsahu, tedy ve všech jeho výrocích, kdy část rozsudku odvoláním nenapadená se netýká práva se samostatným skutkovým základem (§ 206 odst. 2 o. s. ř.). V projednávaném případě nárok žalobkyně proti oběma žalovaným vycházel ze stejného skutkového základu a proto, i když oba žalovaní byli nepochybně jako účastníci v postavení samostatných účastníků podle § 91 odst. 1 o. s. ř., bylo nutno přezkoumat i správnost zamítavého výroku. Rozsudek v této části, jak již bylo uvedeno, je nesprávný, protože Domovní správa, jako správce nemovitosti za škodu podle § 23 zák. č. 135/1961 Sb. odpovídá. Protože však z dosavadního zjištění okresního soudu není možno zcela bezpečně určit, zda k úrazu došlo v místě, za jehož čistotu Domovní správa odpovídala, když soud zjistil, že se tak stalo na přechodu betonového prostranství a chodníku, nezbylo, než rozsudek soudu prvního stupně zrušit. Po doplnění ve smyslu shora uvedeném, a to nejlépe zjištěním skutkového stavu na místě samém, bude moci soud znovu rozhodovat, řídě se právním názorem shora, zda nárok žalobkyně proti Domovní správě je po právu či nikoliv.